

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyně Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. ve věci

žalobce: **Harvardský průmyslový holding, a. s. – v likvidaci**, IČ 44269595
sídlem Uhelný trh 414/9, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Evelynou Lojdovou
sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 27 171 041,90 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. 7. 2019, č. j. 19 C 245/2018 – 342,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I/ mění jen tak, že výše zákonného úroku z prodlení činí 8,5%, jinak se ve výrocích II/ a III/ **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 125 800 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky *ve výši 9,75%* ročně od 15. 6. 2018 do zaplacení, a to do 15 ti dnů ode dne právní moci rozsudku (výrokem I/). V částce 27 045 241,90 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky *ve výši 9,75%* ročně od 15. 6. 2018 do zaplacení soud I. stupně žalobu zamítl (výrokem II/). V neposlední řadě uložil soud I. stupně žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 800 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrokem III/).
2. Takto rozhodl soud I. stupně o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném nahrazení několika nároků podle zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), /dále jen „OdpŠk“/, a to:
  - a/ nároku ve výši **266 926 Kč** (dále také jen „nárok A“), jakožto náhrady škody spočívající ve vynaložených nákladech řízení protistraně v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 4, sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „řízení [REDAKCE]“);
  - b/ nároku ve výši **53 656 Kč** spočívající v nákladech řízení zaplacených žalobcem protistraně v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „řízení [REDAKCE]“) podle rozsudku ze dne 1. 12. 2015, (dále také jen „nárok B“);
  - c/ nároku ve výši **27 310,50 Kč** z téhož řízení, které musel vynaložit sám žalobce na své právní zastoupení, (dále také jen „nárok C“);
  - d/ nároku ve výši **26 573 149,40 Kč**, jakožto povinnosti žalobce k zaplacení náhrady škody, která mu byla uložena v rámci rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4, pod sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „řízení [REDAKCE]“ a „nárok D“);
  - e/ nároku ve výši **250 000 Kč** spočívajícího v přiměřeném zadostiučinění za 14 let trvající řízení [REDAKCE] (dále také jen „nárok E“).Celkově tedy žalobce uplatnil nárok na náhradu majetkové škody a přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 27 171 041,90 Kč z titulu nezákonných rozhodnutí a nesprávného úředního postupu dle OdpŠk.
3. Podle žalobních tvrzení bylo vedeno řízení [REDAKCE] o určení vlastnického práva k nemovitostem, kde rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011 bylo určeno vlastnické právo žalobce. K dovolání Nejvyšší soud zrušil tento rozsudek s tím, že žaloba byla následně dne 1. 12. 2015 zamítnuta. V důsledku nezákonného rozhodnutí byl nucen zaplatit náhradu nákladů řízení a taktéž náhradu nákladů odvolacího řízení, když se původně, na základě rozsudku soudu prvního stupně, potvrzeného rozsudkem soudu odvolacího, stal vlastníkem uvedených nemovitostí. Následně rozhodl Nejvyšší soud tak, že rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle žalobce byly v dané věci vydány rozsudky, které představují nezákonná rozhodnutí, když žalobce ztratil právní titul k užívání nemovitostí. Zmíněné nemovitosti tak mohl užívat pouze v období od 1. 6. 2012 do 11. 1. 2015. Jeho řádné i mimořádné opravné prostředky, včetně ústavní stížnosti v dané věci byly neúspěšné. Žalobce dal výše uvedený rozsudek do souvislosti s nemožností pokračovat ve své žalobě proti původnímu žalobci na zaplacení částky 25 968 000 Kč (náhrada za bezdůvodné obohacení spočívající v neoprávněném užívání nemovitosti) a byl nucen vzít žalobu zpět (jednalo se o řízení [REDAKCE]). Dále uvedl, že byl podán návrh na vydání předběžného opatření, jemuž bylo 2. 9. 2014 vyhověno, avšak dne 10. 10. 2016 vzal žalobce v důsledku výsledků řízení [REDAKCE] v rámci něhož pozbyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem, žalobu zpět, neboť odpadl právní titul a řízení bylo zastaveno. V tomto řízení pak byl nucen vynaložit náklady řízení ve výši 266 926 Kč, nařízené předběžné opatření k návrhu žalobce bylo následně zrušeno. Dále žalobce uváděl, že bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

zahájeno poté řízení proti současnému žalobci, který vystupoval v procesním postavení žalovaného (řízení [redacted]) o zaplacení 20 000 000 Kč a náhrady nákladů řízení jako škody vzniklé v důsledku vydání předběžného opatření v řízení předešlém. Dne 27. 6. 2016 byl vyhlášen ve věci rozsudek, jímž byla uložena povinnost současnému žalobci v procesním postavení žalovaného k zaplacení této náhrady škody. Ze všech těchto nezákonných rozhodnutí, resp. nesprávného úředního postupu v řízení [redacted] a za 14 let řízení, které žalobce spatřoval jako nepřiměřeně dlouhé, žádal žalobce shora uvedené nároky. Žalobce uplatnil všechny výše uvedené nároky dne 14. 12. 2017 u žalovaného, který mu svým stanoviskem ze dne 14. 6. 2018 nevyhověl.

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Za nesporné označil předběžné uplatnění všech uvedených nároků. Pokud jde o nárok na náhradu škody ve výši 53 656 Kč, pak konstatoval, že takovému nároku nelze vyhovět, neboť ačkoli byla v řízení [redacted] vydána nezákonná rozhodnutí, byla vydána ve prospěch žalobce. Pokud jde o nárok na náhradu škody ve výši 266 926 Kč, představující povinnost k náhradě nákladů řízení protistraně v řízení [redacted] ani tuto náhradu škody žalovaný neuznal, neboť žalobce toto řízení vyvolal v době, kdy věděl, že rozsudek v řízení [redacted] je napaden dovoláním, přičemž nesouhlasil s přerušением řízení do doby skončení tohoto dovolacího řízení a činil dále aktivní procesní kroky vůči žalované společnosti. Uvedl, že žalobce si nemohl být jist tím, že pokud uspěl v jiném řízení ohledně určení vlastnictví k nemovitosti, že bude úspěšný i v dalším řízení, které vyvolá na základě žaloby na vydání bezdůvodného obohacení spočívající ve vybírání nájemného z nemovitosti, a to za situace, kdy by i takové rozhodnutí nebylo zrušeno. Pokud jde o rozhodnutí a náhradu nákladů řízení, uvedl absenci příčinné souvislosti. Pokud jde o poslední z nároků na náhradu škody jako takové, ve výši 26 573 149,40 Kč, jakožto nároku na náhradu škody spočívající v uložení povinnosti žalobci k náhradě škody protistraně, která byla uložena pravomocným rozsudkem v řízení [redacted] uvedl žalovaný, že ani plnění pravomocně uložené povinnosti škodu nepředstavuje. Pokud jde o poslední z nároků ve výši 250 000 Kč za nepřiměřenou délku řízení [redacted] pak žalovaný konstatoval, že řízení trvalo po délku 13 let a 4 měsíce, kdy tato délka se nejevila jako nepřiměřená s ohledem na úkony účastníků a soudu a taktéž rozhodování ve věci samé. Zdůraznil, že řízení probíhalo na všech stupních soudní soustavy, včetně soudu Ústavního, soudy rozhodovaly o četných návrzích účastníků na nařízení předběžného opatření, zrušení předběžného opatření a o opravných prostředcích proti rozhodnutím o nich. Uvedl, že v průběhu řízení neshledal průtahy spočívající v nečinnosti soudu. Úkony na sebe navazovaly v přiměřených lhůtách a vedly k vyřešení věci samé. Dále poukázal na taktéž extrémní procesní složitost předmětného řízení, skutkovou i právní, když předmětem sporu byl návrh žadatele na určení vlastnictví nemovitosti, když tento návrh odůvodňoval neplatností kupní smlouvy uzavřené předchozím managementem žalobce za žalovanou z důvodu neuhrazení kupní ceny. Poukázal na prodlužování řízení, které zapříčinil sám žalobce, když žádal opakovaně o doplnění návrhu na poskytování lhůty k doplnění tvrzení a taktéž jednání, byla opakovaně, s ohledem na prodlužování lhůt, odročována. Nad uvedené žalobce nijak aktivně nepodával stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu.
5. Po stránce skutkové vyšel soud I. stupně ze zjištění, která učinil z nesporných tvrzení účastníků a dále spisů Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [redacted] sp. zn. [redacted] a spisu sp. zn. [redacted]. Svá zjištění podrobně zrekapituloval v odstavci 4 odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud odkazuje.
6. Na základě uvedeného vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce byl účasten řízení vedeného nejprve u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. [redacted] o určení vlastnického práva k nemovitostem. Na základě rozsudku ze dne 13. 5. 2011 bylo určeno vlastnické právo žalobce, a to k nemovitostem nacházejícím se v katastrálním území Michle, obec Hlavní město Praha,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

zapsaných v katastru nemovitostí pod listem vlastnictví [REDAKCE]. Rozsudek byl k odvolání potvrzen ve věci samé, změněn byl jen v nákladovém výroku a zčásti v tomto výroku potvrzen, následně Městským soudem v Praze dne 4. 4. 2012. K dovolání byl rozsudek soudem dovolacím zrušen dne 27. 11. 2014 a následně byla věc skončena zamítnutím žaloby rozhodnutím soudu prvního stupně ze dne 1. 12. 2015 s tím, že v rámci tohoto rozhodnutí byla dále uložena žalobci povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 114 156 Kč žalovanému, a dále v rámci odvolacího řízení taktéž částka 2 904 Kč. Dále bylo vedeno řízení před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] o zaplacení částky 25 968 000 Kč žalobcem, jako náhrady za bezdůvodné obohacení spočívající v neoprávněném užívání nemovitostí, a to díky pravomocnému rozhodnutí z 13. 5. 2011, na základě něhož se žalobce stal vlastníkem nemovitostí, a to do doby, nežli bylo toto zrušeno Nejvyšším soudem; 2. 9. 2014 bylo vyhověno návrhu na vydání předběžného opatření, kterým bylo žalovanému zakázáno nakládat s nemovitostmi, které ve vlastnictví zbyly, 10. 10. 2016 následně žalobce vzal v důsledku výsledku předchozího řízení žalobu zpět, neboť odpadl právní titul pro vedení tohoto řízení, a řízení bylo následně zastaveno. Žalobci bylo uloženo zaplatit náhradu nákladů řízení protistraně ve výši 266 926 Kč. Následně došlo i ke zrušení předběžného opatření. Žalobce užíval předmětné nemovitosti v období od 1. 6. 2012 do 11. 1. 2015. Dále bylo zahájeno řízení proti současnému žalobci, který vystupoval v procesním postavení žalovaného u Obvodního soudu pro Prahu 4, pod sp. zn. [REDAKCE] o zaplacení částky 20 000 000 Kč a náhrady nákladů řízení jako škody vzniklé v důsledku vydání předběžného opatření protistraně v předmětném řízení předešlém, když na základě rozhodnutí z 27. 6. 2016 bylo soudem prvního stupně uloženo žalobci, v procesním postavení žalovaného, zaplatit protistraně částku 20 000 000 Kč s úrokem z prodlení a dále náhradu nákladů řízení ve výši 1 254 947 Kč. Celkově tedy nároky ve výši 26 573 149,40 Kč. Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech právního zastoupení svých i protistrany, včetně náhrady škody, která mu byla uložena v řízení [REDAKCE] z titulu nezákonných rozhodnutí u žalovaného, taktéž uplatnil nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění z titulu nesprávného úředního postupu v řízení [REDAKCE]. Žalovaný nárokům žalobce nevyhověl stanoviskem ze 14. 6. 2018.

7. Po stránce právní subsumoval soud I. stupně věc pod režim OdpŠk, zejména jeho ustanovení § 1 odst. 1, § 5 písm. a) a b), § 7, § 8 odst. 1, § 13, § 14 odst. 1 a 3, § 15 odst. 1a 2, §31 odst. 1 a § 31a
8. V kontextu shora uvedeného se pak nejprve zabýval otázkou, zda v řízeních namítaných žalobcem došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, na jejichž základě žalobce žádal náhradu majetkové újmy (nároky A, B a C). Dospěl k závěru, že došlo k vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 7 a 8 OdpŠk, tato rozhodnutí však byla vydána ve prospěch žalobce, nikoliv v jeho neprospěch. Soud I. stupně poukázal na to, že žalobce byl v daném řízení původně úspěšný, když bylo určeno vlastnické právo k nemovitosti v jeho prospěch, až následně byla žaloba zamítnuta poté, co Nejvyšší soud 27. 11. 2014 zrušil původní rozsudky soudů prvního a druhého stupně, které potvrzovaly vlastnické právo žalobce k předmětným nemovitostem. Žalobce z tohoto řízení vyžadoval zaplacení částky 53 656 Kč (nárok B), jako je část náhrady nákladů řízení, které byl povinen zaplatit protistraně a které připadají na tzv. nadbytečnou část řízení vzhledem k existenci nezákonného rozhodnutí v řízení [REDAKCE]. Nebýt těchto nezákonných rozhodnutí, dovozoval žalobce, že by této povinnosti v této výši nebyl povinen k zaplacení. Dále žádal taktéž zaplacení částky 27 310,50 Kč (nárok C) jako náhradu nákladů právního zastoupení samotného žalobce, když uváděl, že v důsledku vydání nezákonných rozhodnutí musel na své právní zastoupení v předmětném řízení zaplatit právě tuto částku. Nároky na náhradu těchto nároků neshledal soud I. stupně důvodnými.

9. Soud I. stupně konstatoval, že v prvním z požadovaných nároků jde o náklady protistraně uložené jí rozsudkem z 1. 12. 2015 k zaplacení samotnému žalobci, tedy pouze jejich částí, jak sám žalobce uváděl, když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto a žalobce je mohl uplatnit v původním řízení, a to ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 OdpŠk. Soud I. stupně dále zdůraznil, že nejde o jakékoliv náklady, které by bylo možné brát jakožto nadbytečnou část řízení, nelze dovozovat ani, že by bývaly nebyly vznikly, kdyby v řízení nebyla vydána nezákonná rozhodnutí, a že by žalobce nebyl povinován k jejich zaplacení právě v této výši. Shodně pak soud I. stupně argumentoval, pokud jde o náklady řízení, které pocházejí z téže části řízení, a to jakožto náklady právního zastoupení samotného žalobce, které vyčíslil v částce 27 310,50 Kč. Soud I. stupně taktéž akcentoval, že není zřejmé, jakým způsobem žalobce dospěl k výši nákladů, které nárokoval, nikterak je nekonkretizoval, neuvedl jejich výčet a v tomto smyslu neunesl své břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
10. Ohledně nároku na náhradu majetkové škody spočívající v nákladech ve výši 266 926 Kč, jakožto nákladů protistraně zaplacených v řízení [redacted] se soud I. stupně zcela ztotožnil s argumentací žalovaného. Zdůraznil, že žalobce dané řízení vyvolal, a vyvolal řízení o vydání bezdůvodného obohacení. Sám si způsobil svým procesním postupem i průběh daného řízení, když nesouhlasil s jeho přerušением do skončení dovolacího řízení v původní věci a vzal žalobu následně zpět ještě před výsledkem samotného dovolacího řízení. Soud I. stupně akcentoval, že byla přetržena příčinná souvislost mezi tvrzeným odpovědnostním titulem, tedy nezákonným rozhodnutím v původním řízení, a vynaložením nákladů, které byly následně žalobci uloženy v důsledku jeho procesního postupu v řízení [redacted] spočívajícím v následném zpětvzetí nároku a nutnosti zastavení řízení a taktéž uložení povinnosti v důsledku toho zaplacení náhrady nákladů protistraně. Soud I. stupně uzavřel, že o těchto nákladech potom bylo taktéž pravomocně rozhodnuto a žalobce se do nich nikterak neodvolal, nebyly nikterak změněny ani zrušeny.
11. Ohledně nároku na náhradu částky 26 573 149,40 Kč, žádanou jako pravomocně uloženou povinnost k zaplacení náhrady škody protistraně rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [redacted] z 27. 6. 2016 jakožto důsledku vedených řízení předchozích, dospěl soud I. stupně k závěru, že plnění pravomocně uložené povinnosti potom škodu nikterak nepředstavuje.
12. Soud I. stupně se dále zabýval nárokem žalobce na náhradu částky 250 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu v řízení [redacted]. Konstatoval, že řízení trvalo 13 let a 4 měsíce, meritorně bylo ve věci rozhodováno 3x soudem prvního stupně, 3x soudem druhého stupně, 2x soudem Nejvyšším a 1x soudem Ústavním. Jakkoli však soud I. stupně v uvedené věci shledal složitost řízení po skutkové i právní stránce (v řízení soudy rozhodovaly opakovaně procesně v projednávaném řízení o odmítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření, o nařízení předběžných opatřeních, vyzývaly žalobce k odstranění vad podání, opakovaně vyzývaly k plnění poplatkové povinnosti, o prodloužení soudcovské lhůty k žádosti žalobce, návrhy na zrušení předběžných opatření, byla vracena jistota z předběžných opatření /opakovaně/, řízení bylo přerušeno do rozhodnutí Ústavního soudu, bylo rozhodováno o odvolání do přerušení řízení, věc byla komplikována dotazy a součinností Ministerstva spravedlnosti a Policie ČR, ve věci proběhlo celkem 11 ústních jednání před soudem I. stupně, 8 odvolacích jednání a soud byl nucen řešit opakované žádosti žalobce o odročení ústních jednání, shledal délku řízení nepřiměřeně dlouhou a konstatoval odpovědnostní titul ve smyslu ustanovení § 13 OdpŠk.
13. Co do formy zadostiučnění pak soud I. stupně konstatoval adekvátní částku 17 000 Kč za jeden rok trvání předmětného řízení, s tím, že pro první dva roky stanovil částku poloviční. *Celkem by tedy základní částka zadostiučnění činila 209 667 Kč.* Tuto základní částku následně soud I. stupně snížil o 30% z důvodu složitosti řízení, a to skutkové, právní i procesní. Dále soud I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

ponížil základní částku o 10% s přihlédnutím k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům, když zjistil, že žalobce se opakovaně podílel na délce řízení žádostmi o odročení jednání, prodloužení soudcovské lhůty, neplnil poplatkovou povinnost, podal vadnou žalobu. Soud I. stupně neshledal v případě žalobce vyšší význam a ani takový postup orgánů veřejné moci, aby bylo nutné uvedenou částku zvýšit či snížit. Celkově tedy soud I. stupně *základní částku snížil o 40%*, přiznal žalobci zadostiučinění ve výši 125 800 Kč a tuto částku také uložil žalovanému k zaplacení spolu se zákonnými úroky z prodlení žádanými od 15. 6. 2018 do zaplacení, tedy od uplynutí 6 měsíců od uplatnění nároku žalobcem u žalovaného v zákonné výši dle ustanovení § 1970 občanského zákoníku. Ve zbytku nárokované částky pak soud I. stupně žalobu zamítl.

14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a zdůraznil, že v projednávané věci šlo o kumulaci nároků na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy. Zohlednil, že úspěch žalobce je pouze nepatrný, proto určil ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. povinnost žalobci k zaplacení náhrady nákladů řízení žalovanému v plné výši, která spočívá v případě žalovaného ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o.s.ř. a dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. v šesti úkonech po 300 Kč, tedy celkem 1 800 Kč.
15. Proti rozsudku soudu I. stupně podali včasné odvolání žalobce i žalovaný.
16. Žalovaný brojil svým odvoláním ze dne 19. 8. 2020 proti výroku I/ rozsudku soudu I. stupně a zpochybnil výši roční procentuální sazby úroku z prodlení. Poukázal na to, že prodlení bylo určeno datem 15. 6. 2018 a rozhodná výše repo sazby je k datu 1. 1. 2018, což znamená 0,5%. Na základě daného proto navrhl změnu napadeného výroku I. tak, že výše roční sazby úroku z prodlení činí 8,5%. Současně požadoval přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.
17. V rámci odvolacího jednání žalovaný doplnil, že 19. 8. 2020 plnil povinnost stanovenou mu rozsudkem soudu I. stupně výrokem ad I/ s tím, že co do úroku z prodlení plnil v zákonné sazbě 8,5 % ročně z částky 128 800 Kč od 15. 6. 2018 do 19. 8. 2020, tj. celkem 149 393,20 Kč.
18. Žalobce své odvolání, kterým brojil proti výrokům II/ a III/ rozsudku soudu I. stupně doplnil svým podáním ze dne 10. 9. 2020, kterým se současně vyjádřil k odvolání žalovaného. V tomto směru se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně výše roční sazby úroku z prodlení, avšak poukázal na to, že se jedná o zjevnou písařskou nesprávnost, když ve výroku rozhodnutí se současně uvádí, že jde o zákonný úrok z prodlení. V této souvislosti však odmítl takový postup, kterým by v důsledku písařské chyby soudu byly žalovanému přiznány náklady odvolacího řízení. Takové rozhodnutí označil za nemravné a nanejvýš nespravedlivé.
19. Co se týče samotného odvolání žalobce, pak tento poukázal zejména na nesprávná skutková zjištění soudu I. stupně, která, jak uvedl, se prolínají celým odůvodněním napadeného rozsudku. Tato zjištění označil za nekorespondující s listinnými důkazy. Poukázal zejména na to, že při shrnutí skutkového stavu soud I. stupně přeskočil 7 let řízení [REDAKCE] aniž by dané odůvodnil. Další nesprávný skutkový závěr soudu I. stupně shledal v odstavci 18, když není pravdou, že se žalobce neodvolal proti usnesení o zastavení řízení [REDAKCE] v rámci něhož mu bylo uloženo uhradit náklady protistraně. Žalobce se odvolal, což vyplývá z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2017, č. j. [REDAKCE]. Dále zpochybnil závěr soudu I. stupně uvedený v odstavci 16 napadeného usnesení a poukázal v této souvislosti na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 1667/12. Žalobce nesouhlasil ani se závěry soudu I. stupně uvedenými v odstavci 17 napadeného rozsudku a vytkl soudu I. stupně, že jej nepoučil ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. pokud měl za to, že žalobce neunáší ve vztahu k nároku ve výši 27 310,50 Kč břemeno tvrzení a důkazní. Žalobce vyjádřil nespokojenost též s odůvodněním soudu I. stupně ohledně nároku ve výši 266 926 Kč. Zdůraznil, že při podání

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

žaloby a následném vedení řízení [redacted] vycházel z nezákonných rozhodnutí vydaných v řízení [redacted]. Nemohl tušit, že po dvou a půl letech Nejvyšší soud zcela zvrátí řízení [redacted] a čekat s výkonem svých práv až do skončení řízení o mimořádných opravných prostředcích. K žádnému přetržení příčinné souvislosti tak nemohlo dojít. Žalobce dále odmítl závěr soudu I. stupně v souvislosti s nárokem 26 573 149,40 Kč o tom, že plnění pravomocně uložené povinnosti nepředstavuje škodu. Poukázal na to, že v daném případě nelze opominout, jak a proč škoda dosahující desítek milionů korun vznikla. Opět poukázal na to, že vycházel z pravomocných rozhodnutí, na jejichž základě navrhl zajistit všechny zbývající nemovitosti protistrany, aby se v řízení [redacted] měl z čeho hojit. Zdůraznil, že Obvodní soud pro Prahu 4 návrhu žalobce na vydání předběžného opatření vyhověl a stejně tak rozhodl i odvolací soud. Dále pak akcentoval, že pokud by předběžné opatření nenavrhl, porušoval by povinnosti statutárního orgánu a odpovídal by za vzniklou škodu. Je tedy evidentní, že žalobci vznikla škoda v přímém důsledku nezákonných rozhodnutí a stát je povinen mu ji nahradit.

20. K nároku na zaplacení částky 250 000 Kč, resp. přiznané částce 125 800 Kč uvedl, že soud I. stupně řádně neodůvodnil své rozhodnutí a rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Soud I. stupně měl vysvětlit řádně, proč ponížil základní částku o 40%, proč danou neponížil např. o 3%. Rozhodnutí soudu I. stupně v tomto směru označil za vykazující známky svévole. Nad uvedené, soud I. stupně ani řádně nevysvětlil, na základě jakých důvodů zvolil jako základní částku 17 000 Kč za rok trvání řízení, kdy není zřejmé, jakých úvah se držel, zda vycházel z aktuální judikatury či odborných publikací.
21. S tímto podstatným odůvodněním navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek a žalobě v celém rozsahu vyhověl a žalobci přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, případně aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
22. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), kdy dospěl k závěru, že odvolání žalovaného z hlediska namítané nesprávné výše přiznaného úroku z prodlení je důvodné, odvolání žalobce opodstatněno není.
23. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění (zejména o průběhu všech třech soudních řízení – [redacted], [redacted] i [redacted]). Takto správně zjištěný skutkový stav posoudil správně i po stránce právní, aplikujíc přitom (správně) příslušná ustanovení OdpŠk. Odvolací soud se tak se závěry soudu I. stupně (skutkovými i právními) jako správnými ztotožňuje, s tím, že doplňuje následující.
24. Oba odvolatelé soudu I. stupně vytkli nesprávné právní posouzení věci /§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř./ . Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, příp. aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popř. neaplikuje adekvátní právní normu.
25. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

26. Podle § 8 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán (odst. 1). Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku (odst. 2).
27. Podle § 13 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (odst. 1). Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (odst. 2).
28. Podle § 31 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu (odst. 1). Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána (odst. 2). Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (odst. 3). Poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu (odst. 4).
29. Odvolací soud předně ve shodě se závěry soudu I. dovozuje, že zákonná podmínka odpovědnostního titulu žalovaného je dána, neboť v řízení [REDAKCE] Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2014 zrušil rozsudek soud I. stupně ze dne 13. 5. 2011 a rozsudek odvolacího soudu ze dne 4. 4. 2012 s tím, že se oba soudy odchýlily od judikatury Nejvyššího soudu, kdy se odvolací soud závazně vyjádřil též k meritu věci z hlediska posuzování dobré víry nabyvatele: Je tedy třeba dovodit, že došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, nicméně tato svědčila ve prospěch žalobce, neboť jimi bylo určeno jeho vlastnické právo k sporným nemovitostem v Praze, v k. ú. Michle, zapsaným příslušným katastrálním úřadem na LV č. [REDAKCE]
30. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 7 odst. 1 OdpŠk je: 1) existence nezákonného rozhodnutí, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Tyto podmínky pak musí být splněny současně. Nezbytným předpokladem objektivní odpovědnosti státu za škodu je pak příčinná souvislost (vztah příčiny a následku) mezi právní skutečností, za níž stát odpovídá, a vznikem škody, tedy je-li nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku. Příčinná souvislost je přitom obecně dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události a škoda by nebyla nastala bez této příčiny (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2596/2012). Samotná existence nezákonného rozhodnutí škodu nepředstavuje.
31. K majetkové újmě, kterou žalobce požaduje v souvislosti s vlastními náklady, které vynaložil v řízení [REDAKCE] v částce 27 350 Kč, jakož i byl na základě jeho výsledku řízení po

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

zpětvzetí žaloby nucen hradit povinnému v částce 266 926 Kč a části nákladů hrazených protistraně v řízení [redacted] požadovaných do doby, než došlo k vydání nezákonných rozhodnutí v částce 53 656 Kč (nárokům A, B a C) je třeba uvést následující.

32. Odstavec 1 ustanovení § 31 OdpŠk obecně stanoví, ve kterých případech lze náklady řízení považovat za škodu s tím, že tyto náklady musely být poškozeným vynaloženy na zrušení nebo změnu nebo zrušení nezákonného rozhodnutí.
33. Vynaložení nákladů řízení je vždy zapříčiněno rozhodnutím účastníka řízení, který se pro jejich vynaložení rozhodne, ať již ve formě soudního poplatku, nebo nákladů právního zastoupení. Právní posouzení příčinné souvislosti spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována. V tomto směru šlo o otázku příčinné souvislosti mezi konkrétním rozhodnutím žalobce zahájit jednak řízení ve věci žaloby o určení vlastnictví ve věci [redacted] a dále řízení ve věci žaloby na vydání bezdůvodného obohacení ve věci [redacted] a povinností nést s ohledem na procesní výsledek tyto náklady protistrany, jakož i náklady vynaložené žalobcem na zahájení obou těchto řízení, přičemž v řízení [redacted] bylo rozhodnutí z podnětu odvolání protistrany pro nezákonnost zrušeno.
34. Při rozboru otázky příčinné souvislosti jde o zjištění, jaká skutečnost byla bezprostřední příčinou daného následku. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (v němž každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny a následky, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu. Musí jít o příčinu důležitou, podstatnou a značnou, bez níž by ke vzniku škody nedošlo. Z hlediska naplnění příčinné souvislosti nemůže stačit obecná úvaha o možných následcích jednání škůdce či pouhé připuštění možnosti vzniku škody v důsledku jeho protiprávního jednání, nýbrž musí být příčinná souvislost najisto postavena (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 2490/2012).
35. Z hypotézy § 31 odst. 1 OdpŠk vyplývá, že se použije pouze ve vztahu k těm poškozeným, kteří sami vynaložili náklady na odstranění nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu. Netýká se proto jiných osob, které vynaložily náklady toliko v souvislosti s vydaným nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nikoli však za účelem jejich odstranění. U nich se plně uplatní v návaznosti na § 26 OdpŠk ustanovení § 441 zák. č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) ve spojení s 3079 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a takto vynaložené náklady si nesou ze svého (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1961/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007 sp. zn. 25 Cdo 1961/2005-2 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2014 sp. zn. 30 Cdo 594/2013). Mezi nezákonnými rozhodnutími a vlastními vynaloženými náklady žalobce v řízení sp. zn. [redacted] (nárok C) tak nemůže být příčinná souvislost. Podmínkou přiznání náhrady škody je nemožnost poškozeného náhradu nákladů řízení uplatnit v původním řízení na základě procesních předpisů podle § 31 odst. 2 OdpŠk. Pokud jejich náhradu procesní předpis umožňuje, je náhrada škody vyloučena, bez ohledu na to, že poškozenému v původním řízení přiznány nebyly, například z důvodu jeho procesního neúspěchu nebo čistě proto, že mu je rozhodující orgán v rámci své diskrece nepřiznal (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. II. ÚS 2085/8 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2928/2006).
36. Nepostačuje rovněž, že žalobce hradil protistraně náklady řízení po zpětvzetí žaloby v řízení sp. zn. [redacted] v částce 266 926 Kč (nárok A) či skutečnost, že hradil náklady protistraně v řízení [redacted] byť tyto požaduje zčásti jen do doby, než došlo k vydání nezákonných rozhodnutí v částce 53 656 Kč (nárok B). Zásadní a hlavní příčinou, která vedla na základě výsledku řízení k povinnosti plnit tyto náklady řízení protistraně byla svobodná vůle žalobce

zahájit obě soudní řízení a procesní odpovědnost za jejich výsledek z hlediska uplatněných nákladů řízení protistrany a nikoliv existence nezákonných soudních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 1729/2013).

37. Ohledně požadavku na zaplacení částky 26 573 049,40 Kč (nárok D) je třeba uvést, že za škodu, nebo jinou újmu způsobenou předběžným opatřením, které bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno (zaniklo ze zákona, jako tomu bylo v souzené věci) nebo protože právo navrhovatele bylo uspokojeno, *odpovídá navrhovatel předběžného opatření*, i když předběžné opatření bylo změněno nebo zrušeno odvolacím soudem. Odpovědnost státu za škodu způsobenou předběžným opatřením podle OdpŠk je vyloučena (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 3137/2007 uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 2009, pod č. 32). Obecně lze říci, že stát nenese odpovědnost za škodu vzniklou činností, která je výkonem státní správy, tam, kde příslušný zákon přičítá odpovědnost za výsledek takové činnosti tomu, kdo ji podnikl (zde navrhovateli předběžného opatření). I tento nárok žalobce nemůže být důvodný.
38. Ohledně požadavku na zaplacení imateriální újmy v částce 250 000 Kč (nároku E) odvolací soud podává následující.
39. Soud I. stupně se správně zabýval tím, zda v namítaném řízení [redacted] byla věc projednána v přiměřené lhůtě. Legitimně uzavřel, že žalovaný odpovídá za škodu, která žalobci vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk (k tomu srovnej závěr rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4107/2009). Rovněž tak je správný závěr soudu I. stupně o tom, že jako dostačující se v daném případě nejeví samotné konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě podle § 31a odst. 2 věta první OdpŠk a že je proto namíste přiznat žalobci přiměřené zadostiučinění (k tomu srovnej Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn. 206/2010 – dále jen „Stanovisko“), kdy lze bez dalšího označit délku řízení za nepřiměřenou, když v řízení [redacted] ve vztahu k žalobci trvalo 13 let a 4 měsíce.
40. Stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění je na základě zjištěného skutkového stavu věci především úkolem soudu I. stupně, kdy teprve přezkum úvah tohoto soudu je úkolem soudu odvolacího. Při úvaze o jejich výši se soud I. stupně správně řídil kritérii uvedenými v § 31a odst. 2 věta druhá a odst. 3 OdpŠk a přihlédl přitom k závěrům vysloveným ve Stanovisku.
41. K nesouhlasu žalobce se stanovením výše odškodného odvolací soud dodává, že otázka zohlednění výrazně přesahující přiměřenost délky řízení při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění byla vyřešena již ve Stanovisku, podle něhož je pro poměry ČR přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí 15 000 Kč – 20 000 Kč za 1 rok řízení s tím, že při stanovení této částky hraje roli zejména celková doba řízení. Za situace, kdy prvostupňový soud v posuzovaném případě stran řízení vedeného vycházel z částky 17 000 Kč za 1 rok trvání řízení; tedy z částky v polovině shora uvedeného intervalu, pak stanovená základní částka odškodnění za 1 rok trvání řízení je podle přesvědčení odvolacího soudu odrazem právě celkové doby řízení.
42. Ani výtka žalobce, proti krácení základní částky odškodnění o 40 % z důvodu složitosti věci (-30%) podle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk a jednání poškozeného (-10%) podle § 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk není podle odvolacího soudu důvodná. V souvislosti s touto odvolací námitkou žalobce považuje odvolací soud za nutné zdůraznit, že počet instancí, v níž byl případ

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

projednáván, je relevantním kritériem pro posouzení přiměřenosti celkové doby řízení. V kontextu výše uvedeného odvolací soud odkazuje na judikaturní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2147/2011 (*Při hodnocení složitosti řízení lze zohlednit zejména složitost skutkovou (rozsah účastníků tvrzených skutečností a z toho vyplývající rozsah prováděného dokazování a různorodost užitých důkazních prostředků – výsledky mnoha svědků, znalecké posudky, výsledky znalce apod.), složitost právního posouzení z hlediska aplikační i interpretační (závisící zejména na četnosti obdobných řízení s obdobnými skutkovými okolnostmi či existující judikatury a její ustálenosti), a složitost procesní (procesní aktivita účastníků, četnost a srozumitelnost jejich podání a procesních návrhů, četnost opravných prostředků, výsledky řízení o těchto opravných prostředcích atd.). Ve vztahu k posouzení v kolika stupních soudní řízení probíhalo lze vyjít z toho, že řízení ve více instancích obecně zakládá dobu potřebnou pro předložení věci přezkoumnému soudu, pro jeho přezkoumné posouzení a pro případné promítnutí výsledků přezkoumání do dalšího postupu v řízení, protože je ospravedlnitelná celková délka řízení prodlužována zásadně o dobu za řízení před další instancí.*) Těmito úvahami se soud I. stupně bezesbýtku řídil. K nesouhlasu žalobce se stanovením odškodného odvolací soud sdílí závěr soudu I. stupně, že celková délka řízení byla poznamenána i chováním žalobce (srov. bod 22 odůvodnění rozsudku), kdy závěr stran snížení odškodňované částky o 10 % je naprosto přiléhavý. Soud I. stupně se v odůvodnění rozsudku zabýval i dalšími kritérii uvedenými v § 31a odst. 2 věta druhá a odst. 3 OdpŠk. Zdůvodnil současně, proč shledává částku 125 800 Kč odpovídající 60% částky základní přiměřenou formou finančního zadostiučinění žalobce za nepřiměřenou délku řízení, kdy svá skutková zjištění čerpal z důsledně provedených důkazů (srov. bod 4 odůvodnění rozsudku) a své skutkové závěry přesvědčivě a přezkoumatelně vyjadřuje v odůvodnění svého rozhodnutí (§ 132 o. s. ř., § 157 odst. 2 o. s. ř.), byť nikoliv pregnantně uvádí některé skutečnosti, ač v úvodu odůvodnění tak činí. Zjištěný skutkový stav pak zcela správně právně posoudil.

43. Odvolací soud tak uzavírá, že soud I. stupně na základě provedených důkazů dospěl ke správným skutkovým zjištěním, přičemž tato posoudil správně i po právní stránce, když ohledně výše odškodnění odvolací soud v plném rozsahu odkazuje na správný výpočet provedený soudem I. stupně. Namíste je třeba dodat, že celková výše odškodnění je zcela adekvátní všem relevantním kritériím, a to i s přihlédnutím k § 13 o. z.
44. Na základě výše uvedeného odvolací soud neshledal opodstatněným odvolání žalobce proti zamítavému výroku II/ ohledně částky 27 045 241,90 Kč s požadovaným příslušenstvím, a proto postupoval tak, že rozsudek soudu I. stupně potvrdil v zamítavém výroku jako věcně správný podle § 219 o. s. ř., a to včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s § 142 odst. 2 o. s. ř.
45. Důvodné je naopak odvolání žalovaného co do výše přiznaného úroku z prodlení. Ohledně výše úroku z prodlení, které požadoval žalobce zaplatit v „zákoně míře“, aniž by tuto specifikoval. Soud I. stupně sice nepřekročil návrh žalobce, nicméně neřídil se důsledně při určení jeho výše dle § 1970 o. z. ustanovením § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., resp. roční výší repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšenou o 8 procentních bodů, která činila 0,5. Proto odvolací soud v napadené části vyhovujícího výroku ad I/ postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že stanovil výši zákonného úroku z prodlení sazbou 8,5% na místo nesprávně přiznané 9,25% sazby.
46. Žalovaný byl zcela úspěšný v daném odvolacím řízení, má proto právo na plnou náhradu nákladů v jeho průběhu vzniklých (§ 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.). Náklady řízení tvoří podle § 151 odst. 3 o. s. ř. paušální náhrada nákladů za 1 úkon po 300 Kč / § 1 odst. 3 písm. a),

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

b), c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb./, a to za sepis vyjádření k odvolání, přípravu účasti na jednání a účast na jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 25. listopadu 2020

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu